

Debreceni Ítéltábla
Pf.IV.20.228/2022/7.

A Debreceni Ítéltábla a Gadus Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Gadus Csaba ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME, tartózkodási hely: TARTÓZKODÁSI HELYE) felperesnek -, a Kiss és Kurunczi Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Kiss Gábor ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2022. április 11-én meghozott 10.P.21.258/2021/15. számú ítéletével szemben az alperes részéről 16. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és az alperes részéről a felperesnek fizetendő perköltség összegét 13 462 000 (Tizenhárommillió-négyszázhatvanezer) forintra felemeli, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 850 000 (Nyolcszázötvenezer) forint, míg az alperest, hogy 1 650 000 (Egymillió-hatszázötvenezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket térítsen meg az állam javára, a lakóhelyük szerint illetékes adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon és számlára.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a felperesnek a – házastársi közös vagyon megosztása jogalapján érvényesített 535 103 000 tőke és annak 2012. február 12-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére irányuló – kereseti kérelmét elutasította. Az ítéletében kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 2 667 000 forint perköltséget, és kimondta, hogy ezt meghaladóan a költségeiket a felek maguk viselik.

[2] A fellebbezéssel érintett perköltségviselés tekintetében abból indult ki, hogy a pernyertes alperes „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VI.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. §-a (1) bekezdésének *a)* és *b)* pontja alapján számította fel az ügyvédi munkadíját. Az ellenkérelem mellékletéhez csatolt megbízási szerződés szerint megbízási díjból, költségtérítésből, illetve sikerdíjból áll a kikötött munkadíj. E szerződés alapján az alperes köteles a perfelvétel során kifejtett munka ellenértékéért 300 forint + áfa, tárgyalásonként 40 000 forint + áfa, valamint költségtérítésként tárgyalásonként 20 000 forint + áfa összegű díj megfizetésére. A megállapodás értelmében sikerdíj megfizetése is terheli az alperest, melynek mértéke a pertárgyérték figyelembevételével annak 5%-a + áfa. A sikerdíj

számításának alapja a pertárgyértéknek az a része, amely vonatkozásában a bíróság a felperes keresetét elutasítja. Erre tekintettel az alperes a költségjegyzék nyomtatványon az ellenkérelem előterjesztéséig és a tárgyalásokkal felmerült költségeit, továbbá a sikerdíjat kérte felszámítani, utóbbit a pertárgyérték alapján bruttó 33 979 040 forintban jelölte meg.

[3] A felperes vitatta, hogy a sikerdíj áthárítására az alperesi pernyertesség esetén lenne lehetőség, mert szerinte az ellentétes „Az ügyvédi tevékenységről” szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ügyvédi tv.) 30. §-ának (3) bekezdésébe foglaltakkal.

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a teljesen pervesztes felperest kötelezte az alperes javára 2 667 000 forint perköltség megfizetésére.

[5] Kiemelte, hogy a felperes tévesen értelmezte az Ügyvédi tv. 30. §-ának (3) bekezdésében foglaltakat. Megállapítása szerint az, azt az esetet szabályozza, ha a megbízó nem tesz eleget a megbízási szerződésben megállapított összegű megbízási díj ügyvéd részére történő megfizetési kötelezettségének és emiatt pert indít vele szemben az eljáró ügyvéd. Erre az esetre mondja ki az Ügyvédi tv., hogy ebben az esetben csak a teljes ügyvédi munkadíj 2/3-át lehet érvényesíteni, az azt meghaladó részt nem. A polgári per keretei között azonban a sikerdíj az ügyvédi megbízási díj része. Az elsőfokú bíróság azzal is érvelt, amennyiben nem ezt az értelmezést fogadná el, akkor kiüresedne az a jogalkotói szándék, amely megteremtette a korábbi szabályozással szemben a lehetőséget az ügyvédek számára, hogy sikerdíjat kössenek ki. Hangsúlyozta, hogy ez az állásfoglalása nem jelenti azt, hogy a teljes sikerdíj az ügyvédi munkadíj részeként áthárítható lenne a pervesztes félre, ugyanis azt a bíróságnak kell meghatároznia.

[6] Az elsőfokú bíróság az ügyvédi munkadíj megállapításánál a mérlegelésnek két lényeges elemét vette súlyozottan figyelembe, a per tárgyának értékét és a kifejtett ügyvédi tevékenységet. Kifejtette, hogy a díj meghatározásánál a bíróságnak tekintettel kell lennie az ügyvéd által szerkesztett beadványok munkaigényességére, arra, hogy a kitűzött tárgyalásokon megjelent-e, illetve nem mellőzhető a jogi felkészülésre, az iratok megismerésére, a féllel folytatott tárgyalásokra fordított időszükséglet figyelembevételére sem. Továbbá tekintettel kell lenni arra is, hogy az adott per tárgyalása kapcsán milyen gyakorlat alakult ki az ügyvédi munkadíj megállapítása körében.

[7] Mindezeket a szempontokat mérlegelve az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a 300 000 forint + áfa a perfelvételi irat elkészítésére felszámított munkadíjat, a hozzá kapcsolódó konzultáció és iratok megismerése miatt jogszerűen számította fel az alperes. Nem találta eltúlzottnak a tárgyalásokon történő megjelenés miatt felszámított „50 000” (helyesen: 40 000) forint + áfa ügyvédi munkadíjat és a 20 000 forint + áfa utazási költségtérítést sem. Az öt tárgyalásra számítottan ezért 254 000 forint ügyvédi munkadíjat és 127 000 forint költségtérítést állapított meg.

[8] A megbízási díj sikerdíj része tekintetében azonban jelentősen eltúlzottnak ítélte a kikötött ügyvédi munkadíjat. E körben figyelemmel volt arra, hogy az ellenkérelem mint perfelvételi irat előterjesztését követően további érdemi perfelvételi nyilatkozatot tartalmazó beadványt az alperesi képviselő nem terjesztett elő, csupán tanúk bejelentésére és okirat csatolására korlátozódott a tevékenysége, azonban valamennyi tárgyaláson megjelent és azokon nyilatkozott. A díj csökkentését továbbá azzal támasztotta alá, hogy a házastársi közös vagyon megosztása iránti perekben kialakult gyakorlathoz képest az adott esetben egyetlen

vagyontárgyról kellett dönteni, jogi megítélését tekintve a tényállás nem volt bonyolult, az ügy nem volt nehéz megítélésű. Jelentőséget tulajdonított a pertárgyérték nagyságának, ami általában az ügy nagyobb jelentőségére utal és az ügyvéd számára a jogvita során nagyobb felelősséget jelent, és ezért a megállapított munkadíjban is értékelni kell.

[9] A pertárgy érték 535 103 000 forint volt, így az elsőfokú bíróság mindezek figyelembevételével az alperes által felszámított 33 979 040 forint sikerdíjjal szemben 1 905 000 forint díjat állapított meg, amelynek megtérítésére kötelezte a felperest a perfelvételi irat elkészítésére, illetve a tárgyalásokon való részvételre megállapított ügyvédi munkadíjjal együtt, összesen 2 667 000 forint összegben.

[10] Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés tekintetében. Kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének e rendelkezését úgy változtassa meg, hogy a felperest kötelezze az általa felszámított, megbízási szerződésben kikötött 33 979 040 forint teljes sikerdíj megfizetésére. Másodlagosan, amennyiben a bíróság nem látná megalapozottnak az általa előterjesztett elsődleges fellebbezési kérelmet, úgy az Ükr. 3. §-ának (2) bekezdése alapján bruttó 9 589 808 forintra emelje fel a felperes részéről fizetendő perköltség összegét. Kérte a másodfokú perköltségének megállapítását is az Ükr. 3. §-ának „(3)” bekezdése alapján azzal, hogy a jogi képviselője áfa körbe tartozó adózó.

[11] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. §-a (3) bekezdésének d) pontja alapján jelölte meg, mert szerinte az elsőfokú bíróság – a mérlegelési jogkörében – túlzottan mérsékelte a perköltségre irányuló igényét.

[12] Állította, hogy a megbízási szerződésben kikötött sikerdíj nem eltúlzott a per tárgyának értékéhez képest. Álláspontja szerint perre okot nem adott, a felperes perlekedése rosszhiszemű volt, a követelése minden tekintetben alaptalan. Az 5%-os sikerdíjnak a megbízó és az ügyvédje közötti kikötése pedig szokásosnak tekinthető. Az ítélet indokolását a perköltségviselés tekintetében elnagyoltnak tartotta és az eseti döntésre történt hivatkozást sem ítélte megfontolhatóknak a jelen perbeli tényállással. Megítélése szerint kötelessége lett volna az elsőfokú bíróságnak az ügy egyedi jellegére figyelemmel megadni a döntésének indokolását és azt részletesen kifejteni.

[13] Azzal egyetértett, hogy az ügyvédi munkadíj megállapításánál a mérlegelésnek két lényeges eleme van, a pertárgy értéke és a kifejtett ügyvédi tevékenység. Ezeket a szempontokat együttesen kell mérlegelnie a bíróságnak akkor, amikor az ügyvédi munkadíjat megállapítja. Az elsőfokú bíróság azonban nem volt figyelemmel az ügyvédi felelősség kiemelkedő nagyságára és arra a szakmai teherre, ami az eljáró ügyvédre nehezedett az adott perben.

[14] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesnek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

[15] Állította, hogy az alperes és jogi képviselője által kikötött sikerdíj mértéke irreális és ezt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, miként helyesen ítélte meg azt is, hogy a munkadíj csökkentését indokolja az, hogy az alperesi ellenkérelem előterjesztését követően további, érdemi perfelvételi nyilatkozatot az alperes jogi képviselője írásban nem terjesztett elő, továbbá, hogy a házastársi közös vagyon megosztása iránti perekben kialakult

gyakorlathoz képest az adott esetben egy vagyontárgyról kellett dönteni, és jogi megítélését tekintve sem volt bonyolult az ügy.

[16] A másodlagos fellebbezési kérelemmel összefüggésben előadta, hogy az alperes már nem módosíthatta a perköltség felszámításának módját, az Ükr. 3. §-ának (2) bekezdése szerint a pertárgy értékéhez igazodó, sávós számítási módra. Még ha ezt meg is tehetné volna a másodfokú eljárásban, akkor is az Ükr. 3. §-ának (6) bekezdése alapján a díj mérséklésének lehetősége fennállna, a kikötött díj így is eltúlzott, mert az adott perben kifejtett ügyvédi tevékenység mértéke nem áll arányban a fellebbezésben érvényesített magas összegű perköltséggel.

[17] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság „a felperes jövedelmi viszonyaira tekintettel még így is nagy terhet róó mértékben” határozta meg az alperes részére fizetendő perköltség összegét, ezért kérte annak helybenhagyását.

[18] Az alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére tett észrevételében továbbra is fenntartotta a fellebbezését, azt annyival egészítette ki, hogy maga a felperes a keresetlevele mellékleteként csatolt költségjegyzékben az ügyvédi munkadíjának összegét 26 755 150 forint összegben kérte megállapítani, mert a felperes és az ügyvédje között kötött szerződés 5.1. pontjában a peres eljárás esetén kikötött ügyvédi munkadíj a pertárgy érték 5%-a + áfa. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a saját vonatkozásában nem tartotta túlzottnak a kikötött ügyvédi munkadíjat, de az alperes által támasztott sikerdíjat, amikor peresztes lett, eltúlzottnak tekinti. Hangsúlyozta, hogy a felperes rosszhiszeműen pereskedett, amelynek gátat kell szabni a kereset elutasítása jogkövetkezményeként a perköltség terhének viselésével. Hangsúlyozta, hogy az 5%-os sikerdíj meghatározása, a felek közötti kikötése szokásosnak tekinthető, az nem túlzott azért sem, mert a pertárgyérték nagysága, valamint az ellenbizonyítás nehézségei komoly nyomás alá helyezték a jogi képviselőt.

[19] Álláspontja szerint a törvény előtti egyenlőség és a tisztességes eljáráshoz való jog megköveteli, hogy a felperessel szemben is ugyanazon jogkövetkezmények legyenek alkalmazandók, mint amiket egyebekben elvár a másik féllel szemben, amikor pernyertessége esetére nettó 5%-os díjat számított fel a pertárgy érték alapján.

[20] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a (1) bekezdése és (3) bekezdésének *b)* pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] Az ítéltábla megállapította, hogy a felek nem terjesztettek elő fellebbezést az ítéletnek a keresetet elutasító, továbbá a felperest 2 667 000 forint perköltség megfizetésére kötelező rendelkezésével szemben, ezért e rendelkezések a Pp. 358. §-ának (5) bekezdése alapján (rész)jogerőre emelkedtek. Az ítéltábla pedig a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta a felülbírálati jogkörét, amelynek eredményeként azt állapította meg, hogy az alperes fellebbezése részben alapos.

[22] Az alperes a fellebbezésében azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy a jogi képviselőjével a megbízási szerződésükben kikötötték az ügyvédi munkadíjat, azt jóval alacsonyabb összegben állapította meg. A felperes pedig nem terjesztett elő fellebbezést amiatt, hogy az elsőfokú bíróság a kikötött sikerdíjat (annak egy részét) rá mint ellenérdekű félre átháríthatónak tartotta.

[23] Az alperes a fellebbezésében azt is kifogásolta, hogy a bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett eleget, mert nem fejtette ki részletesen, hogy pontosan miért bruttó 1 905 000 forintra mérsékelte a szerződésben rögzített 5%-os nettó összegű sikerdíjat.

[24] Az indokolási kötelezettség megsértésével kapcsolatos fellebbezési érveléssel összefüggésben az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a tisztességes eljárásból fakadó elvárás, az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, a – jogállami keretek között működő – bíróságok feladata. A bírói döntésekkel szembeni alkotmányos követelmény az a minimális elvárás, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Önmagában az indokolási kötelezettség megsértése nem állapítható meg amiatt, hogy a levont jogkövetkeztetéssel a fél nem ért egyet. Az Alkotmánybíróság a 30/2014. (IX.30.) AB határozata [89] pontjában kifejtette, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a fél szubjektív elvárását kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása.

[25] Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság az ítéletében kellően megindokolta, hogy miért találta túlzott mértékűnek az alperes által kikötött ügyvédi munkadíjat, az ítéletének [36] bekezdésében részletezte, hogy milyen szempontokat értékelt annak mérséklésekor. Eljárási szabályt nem sértett, az indokolási kötelezettségét nem mulasztotta el.

[26] A fellebbezésnek a díj mérséklésére vonatkozó érvelésével összefüggésben a következőkre mutat rá az ítéltábla:

[27] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a pernyertes fél perköltségét a peresztes fél téríti meg. A Pp. 82. §-ának (2) bekezdése szerint a bíróság határozza meg a perköltség összegét a felszámítás és az ahhoz csatolt okiratok alapulvételével.

[28] Amikor a bíróság a perköltség összegéről határoz, akkor a jogi képviselettel felmerült díj esetén nem a megbízó és megbízottja közötti szerződéses jogviszony felől foglal állást, hanem arról, hogy a jogszabályok alapján az ügyvédi díjnak mi az a része, amely a peresztes félre áthárítható, mert a peresztesre történő áthárításnak eltérőek a törvényi szempontjai, mint a megbízó és a megbízottja közötti szerződésnek. Az ügyvédi munkadíj az ellenérdekű peresztes félre még teljes pernyertesség esetén sem terhelhető át, hogy ha fennáll az Ükr. 2. §-ának (2) bekezdésében írt feltétel. E szerint az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság ebben az esetben döntését indokolni köteles.

[29] Az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál abból helytállóan indult ki, hogy az adott esetben a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel – az egyéb költségek megállapítása mellett – a kikötött sikerdíj nem állt arányban, azt túlzott mértékűnek volt tekinthető. Abban is helyesen foglalt állást, hogy a jelentős pertárgyértéknek szerepe van a díj összegének megállapításánál, viszont a megjelölt szempontok kellően nem tükröződnek az általa megítélt és az alperest a pernyertesség esetére megillető ügyvédi munkadíj meghatározásánál. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a jelentős pertárgyérték az ügyvéd anyagi felelősségére is közvetlen kihatással van. Az ügyvédi megbízási díjazásával az ügyfél nemcsak azt a közvetlen

időráfordítást honorálja, amelyet az ügyvéd konkrétan kifejt, hanem – miként arra helytállóan hivatkozott az alperes – azt is, hogy milyen szakmai teher nehezedik az eljáró ügyvédre.

[30] Mindezek előrebocsátásával az ítéltábla a következőket értékelte az ügyvédi munkadíj meghatározásánál: Az alperes az elsőfokú eljárás során, amely mintegy másfél évig tartott, előterjesztett egy 12 oldalas ellenkérelmet, 11 melléklettel és abban valamennyi olyan hivatkozást felsorolt, amellyel alappal védekezett a felperes keresetének teljesítése ellen. Előterjesztett egy, tanúk bejelentésére vonatkozó beadványt (4. sorszámú beadvány), illetve egy 3 oldalas beadványt egy melléklettel (12. sorszámú beadvány). Ezen kívül részt vett 5 tárgyaláson, 5 perc híján 10 óra időtartamban, azokon aktívan közreműködött és a megfelelő nyilatkozatokat megtette.

[31] Önmagában az a körülmény, hogy az alperes jogi képviselője az egyébként a kereset elutasítását eredményező ellenkérelmén kívül a későbbiek során további előkészítő iratokat amiatt nem terjesztett elő, mert arra már nem volt szükség, nem értékelhető a terhére. Az a körülmény, hogy már az ellenkérelmében minden olyan védekezést feltüntetett, amely végül a kereset elutasítására vezetett, nem indokolja az ügyvédi munkadíjának olyan mértékű csökkentését, mint amelyet az elsőfokú bíróság megtett.

[32] Az elsőfokú bíróság nem vette kellően figyelembe egyrészt a per tárgyának a jelentős mértékét, másrészt azt sem, hogy az alperes az ellenkérelme előterjesztése során a Pp. 3. §-ában szabályozott perkoncentráció elvének megfelelően törekedett arra, hogy a döntéshez szükséges valamennyi tény és bizonyíték megfelelő időpontban álljon a bíróság rendelkezésére, amellyel elősegítette az eljárás mielőbbi befejezését. Az ügyvédi munkadíj megállapításánál valóban figyelembe kell venni az előterjesztett beadványok, a megtartott tárgyalások számát, illetve időigényességét, azonban azt is értékelni kell, ha ezek amiatt igényelnek kevesebb időt, mert a felek beadványai tartalmazzak minden az ügy eldöntése szempontjából lényeges hivatkozást, azokat egyszerre, nem „csepegtetve”, több beadványban adják elő, vagy felesleges, ismétlést tartalmazó előkészítő iratokat nem nyújtanak be.

[33] Az ítéltábla egyetértett az alperes hivatkozásával abban a tekintetben, hogy maga a felperes is több mint 26 000 000 forint összegben jelölte meg a pernyertességére eső ügyvédi munkadíjat, ami azt jelenti, hogy ő maga sem találta túlzott mértékűnek a pertárgy értékhez kikötött 5%-os ügyvédi munkadíjat.

[34] Mindezek figyelembevételével – az elsőfokú bíróság által a mérséklésnél irányadónak vett szempontokat is mérlegelve – az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a kikötött sikerdíj kb. 1/3-a, 10 000 000 forint és az arra eső általános forgalmi adó (12 700 000 forint) az, amely arányban áll az alperes jogi képviselője által kifejtett ügyvédi tevékenységgel és – az egyéb, általa érvényesített megbízási díj, illetve költségtérítések mellett – ezt az összeget határozta meg olyanként, mint amelyet átháríthat a pervesztes felperesre.

[35] A fellebbezési ellenkérelemben szereplő hivatkozással szemben az ítéltábla álláspontja szerint a felperes jövedelmi-vagyoni viszonyai nem vehetők figyelembe az ellenfél javára megítélt perköltségnél. Helytálló az alperes hivatkozása arra is, hogy a felperesnek, amennyiben pert indít, viselnie kell az alaptalan keresete elutasításának anyagi jogi következményeit.

[36] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján az alperes részéről a felperesnek fizetendő perköltség összegét bruttó 13 462 000 forintra emelte fel, egyebekben pedig azt helybenhagyta.

[37] Az ítéltábla megállapította, hogy sem a felperes, sem az alperes nem számították fel a Pp. 81. §-ának (2) vagy (5) bekezdésének megfelelően az őket megillető, a másodfokú eljárásban érvényesíteni kívánt ügyvédi munkadíj összegét. A felperes mindössze kötelezni kérte az alperest „a másodfokú perköltségének” megfizetésére, konkrét összeg megjelölése nélkül, míg az alperes a perköltségének összegét szintén nem jelölte meg, azt kérte, hogy az ítéltábla – annak ellenére, hogy a pertárgy értéke megállapítható – az Ükr. 3. §-ának „(3)” bekezdése alapján határozza meg az ügyvédi munkadíját, de nem jelölte meg az általa felszámítani kívánt időszükségletet.

[38] A Pp. 81. §-a (2) bekezdésének utolsó mondata szerint ugyan a bíróság által az eljárás befejező határozatban meghatározható költség az annak összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással is felszámítható, az adott esetben az Ükr. 3. §-a – nem irányadó – (3) bekezdésének megjelölése önmagában nem elegendő, mert az időszükséglet feltüntetése hiányában nem számítható ki, hogy milyen összegű perköltségre tart igényt a fél pernyertessége esetére.

[39] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Pp. 81. §-ának (2) bekezdése körében kialakult bírói gyakorlat szerint a bíróság csak akkor rendelkezhet a pernyertes fél perköltségéről, ha a fél azt felszámította, azaz rendelkezési joga körében kifejezésre juttatta a perköltségre vonatkozó igényét, másrésztől csak a felszámításban feltüntetett költségről (költség elemekről) rendelkezhet és csak az abban meghatározott mérték (összeg) erejéig (BH2022. 46.).

[40] Arra figyelemmel, hogy az ítéltábla megállapítása szerint a felek nem számították fel megfelelően a másodfokú eljárásban a jogi képvisellel felmerült költségeiket, a Pp. 82. §-ának (3) bekezdése alapján azt javukra figyelembe venni nem tudta.

[41] Az ítéltábla a Pp. 101. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a feleket – a Pp. 83. §-ának (2) bekezdésének figyelembevételével – a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztességük-pernyertességük arányában az alperes részleges költségfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett fellebbezési illeték megtérítésére. Az alperes 34%-ban lett pernyertes a másodfokú eljárásban, ezért kötelezte őt a pervesztességének megfelelő 1 650 000 forint, míg a felperest szintén a pervesztességének megfelelő 850 000 forint arányos összegű fellebbezési illeték megfizetésére.

Debrecen, 2022. október 14.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke – előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró